

KRIMINÁLNÍ PŘÍPADY A NEŠTĚSTÍ NA ZÁPADĚ ČECH 1918–1948

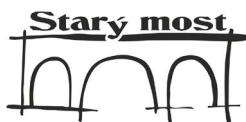
Karel Řeháček

Kriminální případy a neštěstí na západě Čech

1918–1948

Karel Řeháček

PŘEDMLUVA

Smrt je přirozenou součástí našich životů a od okamžiku narození k ní nezadržitelně spějeme, protože každý příběh začíná, trvá a zase končí. I ten životní. Smrt někdy udeří překvapivě jako blesk z čistého nebe, jindy je naopak toužebně očekávaným vysvobozením od životních strastí a utrpení. Někdo se jí houževnatě brání a zkouší s ní smlouvat, jiný ji pro změnu netrpělivě vyhlíží a odchází s ní smířený. Nevíme dne ani hodiny. To je pro mnohé z nás fascinující, pro jiné zase frustrující. V obou případech proto *carpe diem!*

Mluvili jsme o smrti přirozené, která je z hlediska vývoje vlastně prospěšná. Někdy se ovšem stane, že smrt přirozeným ukončením fyziologických či patologických procesů není. Životní běh totiž bývá nezřídka přetržen i cestou násilnou. Z pozemského života tak odcházíme buď v důsledku vlastního rozhodnutí, nebo přispěním, či dokonce vinou někoho jiného. V prvním případě se obvykle k odchodu rozhodneme více či méně dobrovolně a v takovém případě máme na výběr prostou sebevraždu či eutanázií, tedy asistované ukončení naší pozemské pouti. Tento typ nepřirozených úmrtí v naší antologii zastoupen není, svůj život jsme ukončili sami a v tomto případě odpovídáme pouze sami sobě.

Pokud naopak zemřeme přispěním či vinou druhé osoby, jedná se buď o nešťastnou náhodu a fatální shodu okolností, nebo o úmysl. Jde-li o neúmyslné činy, máme na mysli obvykle usmrcení během neštěstí při práci, v dopravě nebo třeba v důsledku nepovedených lékařských či jiných podobných zákroků. A někdy jim jdeme i aktivně naproti, třeba když ignorujeme červené vlajky. Protože mnohdy si smrt tímto způsobem zveme i sami, voláme na ni. V případě úmyslných činů pak mluvíme nejčastěji o vraždě či zabití. Byť je výsledek obou v zásadě stejný, z trestněprávního hlediska tomu tak není a ani v minulosti nebylo.

Udělejme si tedy hned na počátku alespoň malý teoretický exkurz do terminologie. Vražda je nevratný úmyslný akt jedince, jímž ukončí život druhé osoby. Může být spáchán různě, relativně humánně, ale také obzvláště surovým nebo trýznivým způsobem. Vraždy i proto můžeme rozdělovat podle více kritérií. Nejzákladnějším je dělení na vraždu prostou a úkladnou. Hlavní rozdíl mezi nimi spočívá v rozmyslu či předchozím uvážení, úkladnou vraždu má pachatel prostě předem naplánovanou a nereaguje spontánně na vyhrocenou konfliktní situaci. Někdy také pachatel jedná v silném rozrušení, úleku, strachu, pod enormním tlakem nebo z jiného pochopitelného a omluvitelného důvodu. V tomto případě se pak obvykle jedná „pouze“ o zabití, při němž sice rovněž dochází k úmyslnému

usmrcení člověka, chybí však skutečný vražedný úmysl. Samostatnou kategorií jsou pak činy proti životu novorozenců způsobené při porodu nebo po něm jejich rozrušenými matkami. A to je rovněž při posuzování těchto trestných činů nutné rozlišovat: příčetnost a nepřičetnost pachatele v době spáchání činu. A uveďme ještě dva typy případů, které se s ukončením života druhé osoby pojí: usmrcení z nedbalosti a účast na sebevraždě. V prvním případě sice pachatel způsobit ničí smrt nechtěl, ale jeho nedbalostním jednáním k tomu přesto došlo. A v případě druhém se pachatel dopustil trestného činu tím, že druhou osobu k sebevraždě buď přesvědčil, nebo jí v ní aktivně pomáhal, třeba opatřením zbraně či jiného prostředku k její realizaci. Tento exkurz nám bude pro naše potřeby bohatě stačit.

Tato antologie nepřirozených úmrtí nás s jejich jednotlivými typy seznamuje na základě autentických případů, které se v letech 1918–1948 na západě Čech skutečně staly. Příběhy vycházejí zejména z trestních spisů krajských soudů v Plzni, Klatovech a v Chebu, uložených ve Státním oblastním archivu v Plzni. Případy byly zpracovány na základě dochovaných archivních i jiných historických pramenů. Přestože se jedná o kauzy mírně beletrizované, jejich základní autenticita nebyla dotčena a mají plnou oporu v primárních informačních zdrojích. Autentické jsou i přílohy k nim, kdy se povětšinou jedná o fotografie, plánky či další artefakty nacházející se přímo v trestních spisech. Spektrum analyzovaných případů je široké a stejně různorodá byla i motivace pachatelů. V souboru se nacházejí případy spojené s vyhrocenými rodinnými vztahy, vraždy ze žárlivosti, ze zistných důvodů, nechybí ani případy vražd ze zoufalství, na druhé straně však ani zrůdné a chladnokrevné činy duševně vyšinitých osob. Opomenuty nezůstaly ani vraždy spojené s celkovou atmosférou ve společnosti, tedy případy s politickým pozadím či činy usnadněné rozbouřenou dobou.

Na rozdíl od předchozích dvou publikací k témuž tématu, Kriminálních příběhů a afér z Plzně a okolí (2020) a Kriminálních příběhů a afér ze Šumavy, Pošumaví a Českého lesa (2022), které vyšly rovněž v nakladatelství Starý most, není aktuální antologie koncipována chronologicky, ale tematicky. Vznikla na základě studia a analýzy více než padesáti soudních případů. Je rozdělena do čtyř logicky vymezených oddílů, v nichž jsou publikované příběhy vnitřně provázány. První oddíl nese označení Mamon, druhý Zášť, třetí Strach a čtvrtý Osud. V oddílu Mamon najdeme kauzy spojené s touhou po majetku nebo majetkovém zisku. Oddíl Zášť reflektuje příběhy dlouhodobě zhoršujících se vztahů, zejména rodinných, ale i společensko-politických. Při četbě případů v oddílu Strach najdeme příběhy bezvýchodnosti a zoufalství. A poslední oddíl, Osud, nás zavede do pracovního prostředí, ale třeba i na silnici nebo železnice. Ne vždy však bylo

Mrtvola Johanna Brandla v močálišti V Jamách

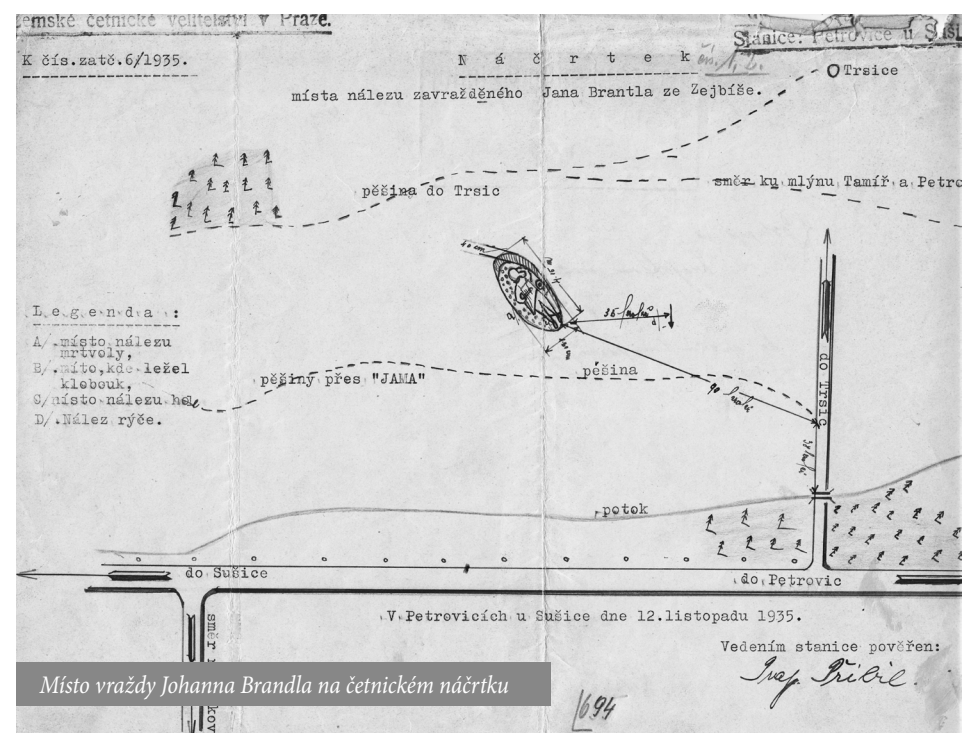
„No jo, proto ty fajnový boty,“ pomyslel si Šnejdar. Brandl nepatřil k nejněchudším a nosil s sebou docela dost peněz, vyplácel své dělníky a dodavatele. A na první pohled bylo jasné, že jen tak dobrovolně do jámy nevlezl. „Tak to máme šest řezných ran na hlavě, pane strážmistr,“ hlásil výsledky ohledání mrtvoly doktor Krätzer, „po pitvě budu jistější, ale stalo se to něčím ostrým.“ Takže nepochybně násilí.

„Naposledy ho prý viděli 8. listopadu v Sušici,“ přemýšlel Šnejdar nad získanou informací. Zpátky měl jít přes Volšovy a Petrovice, prý s několika dalšími, od nichž se u Volšovského mlýna oddělil. Jedním z těch, kteří spolu s ním cestovali, měl být i čtyřicetiletý Filip Troch vulgo Řehoř z Kochánova. Byl rolníkem, provozoval hospodu, měl tři děti a fúru dluhů, před čtyřmi roky vyhořel a s tím požárem to prý nebylo křišťálově čisté, jak se v Kochánově povídalo. Ovšem jen pološeptem, Troch byl násilník, měl hrubou a mstivou povahu, nikdo se s ním nechtěl dostat do konfliktu.

Stal se tedy hlavním podezřelým a vypověděl, že se v Sušici skutečně v hospodě sešel s podnapilým Brandlem a pak šli společně domů. „Hergot, mívá vždycky u sebe docela dost peněz,“ přemýšlel Troch možná cestou. Ale všechna obvinění důrazně popíral: „Dyť jsem neměl u sebe ani nůž, ani sekeru, ani lopatu, měl jsem jenom hůl!“ hájil se při výslechu 13. listopadu. Četníci mu však nevěřili, a tak putoval do vazby sušického okresního soudu.

Obžaloba se snažila dokázat, že nosil u sebe boxer, což potvrdili i mnozí svědci. Tím se přece řezné rány způsobit dají. Ovšem boxer se nenašel, vyšetřování se táhlo, žádné nové důkazy k dispozici nebyly a ani

Troch nezměnil ve vazbě názor. A tak se stalo, že trestní stíhání bylo na podnět klatovského státního zastupitelství zastaveno a Troch byl 17. dubna 1936 po pěti měsících vazby propuštěn na svobodu. Případ vraždy Johanna Brandla tak zůstal nevyřešený.

Místo vraždy Johanna Brandla na četnickém náčrtku

***

Vyřešit se naopak podařilo další loupežný mord, tentokrát ze strany pachatele mnohokrát „pojištěný“. Jeho oběť, obchodvedoucí filiálky Josef Mařík, mohla zemřít v zásadě třemi různými způsoby, tak moc se chtěl počátkem srpna 1937 nedaleko Mladotic na Kralovicku jeho vrah dostat k penězům. Mařík sice zemřel, pachatel jeho vraždy z toho ovšem nic moc neměl. Snad kromě vysokého trestu, který mu byl po právu vyměřen.

5. Peníze si domů nevozím

„Tak Maříka našli, leží ve Smrčinách,“ neslo se v pondělí 9. srpna 1937 podvečerní Žebnicí. Ano, teprve dvacetiletý vedoucí žebnické filiálky obchodu smíšeným zbožím Františka Vavřika z Plas Josef Mařík skutečně ležel v lese, nedaleko křižovatky Podhrázský mlýn – Mladotice, asi třicet metrů od lesní cesty na Průseku v houštině, přikrytý jen kabátem a větvemi. Když se toho rána obchod v Žebnici neotevřel, jal se Maříka hledat nejprve jeho šéf. Zajel i k Maříkovým

Poslední cesta neznámé Němky zastřelené v lese u Boříkov

Dvoru asi dvacetiletá dívka, která pak u něj pár dnů bydlela. „Mluvila německy a říkala, že jí někde u Klatov zastřelili snoubence,“ vzpomínal Maule. Jméno a původ ženy neznal, jeho manželka Emilie si všimla dvou velkých kufrů a hotovosti v markách, asi tři nebo čtyři stovky prý měla. „A po třech nebo čtyřech dnech pak přišli dva, mluvili rusky a že ji odvedou za hranice,“ vyprávěl

Maule dál. Ještě spala, jeden ji vzbudil, oblékla se a šli směrem k osadě Hradiště v obci Boříkovy. To bylo naposledy, kdy Mauleovi ženu viděli, pravděpodobně 10. května, tedy už po válce.

Dva ruští partyzáni skutečně vedli ženu směrem k hranicím. V Hradišti navštívili domkáře Františka Marka a chtěli po něm, aby jim ukázal cestu na Železnou Rudu. Chvilí šel i s nimi, pak se ale vrátil zpět domů. Jenže večer kolem osmé se jeden z partyzánů objevil znovu. „Vezmi motyku a lopatu a pojed' se mnou,“ přikázal Markovi. Nešli daleko, jen do lesa Čížová u Boříkov. Tam Marek viděl dívku znovu, jenže už mrtvou, hlídanou druhým z partyzánů. Mlčky společně vykopali hrob a dívku do něj zahrabali. Marek pak za odměnu dostal jeden ženin kufr a asi sto marek. Prý všechno spálil v kamnech, ale vrchní strážmistr Baťa při domovní prohlídce kufr a dámské spodní prádlo našel.

A ještě něco se vyšetřovatelé při Markově výslechu dověděli: že tam nebyl tehdy sám. Spolu s ním se vraždy účastnili i hajný Jan Wiesinger a rolník Jan Čadek, oba z Hradiště. Wiesinger s Markem byli zatčeni 4. března 1948 a skončili ve vazbě klatovského krajského soudu, po Čadkovi vyhlásila Oblastní kriminální úřadovna v Klatovech pátrání a byl zadržen o dva dny později v Dřenicí na Chebsku, kam se po válce odstěhoval. Z jejich výslechů se navíc začal skládat poněkud jiný příběh, než kriminalisté znali doposud. Především

Oblastní kriminální úřadovna Tk 1906/48 6
K čís. z. (jedn.) 391/48 5

Seznam věcí doličných (corpora delicti).

Běžné číslo položky	Předmět, jeho popis (dle míry, váhy, druhu a značky)	Místo a osoba, kde, příp. u koho byly nalezeny	Potvrzení příjmu
1.	1 vulkánový kufr rozm. 45x26x11 cm	Marek František Dešnice š.p. 48, okr. Klatovy.	Pol. 23/48
2.	1 dámské, hedvábné kombiné, růžové barvy.		
3.	2 kusy dámských, hedvábných spodních kalhot, barvy růžové.		3. 0. 48

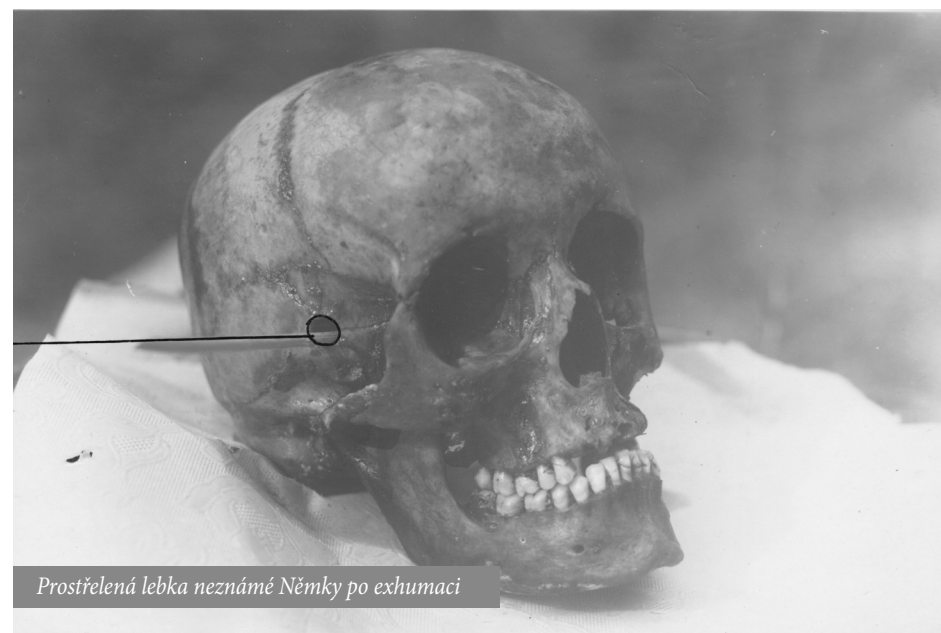
Předal: J. Marek k.o.u.

Soupis majetku zastřelené Němky nalezený u Františka Marka

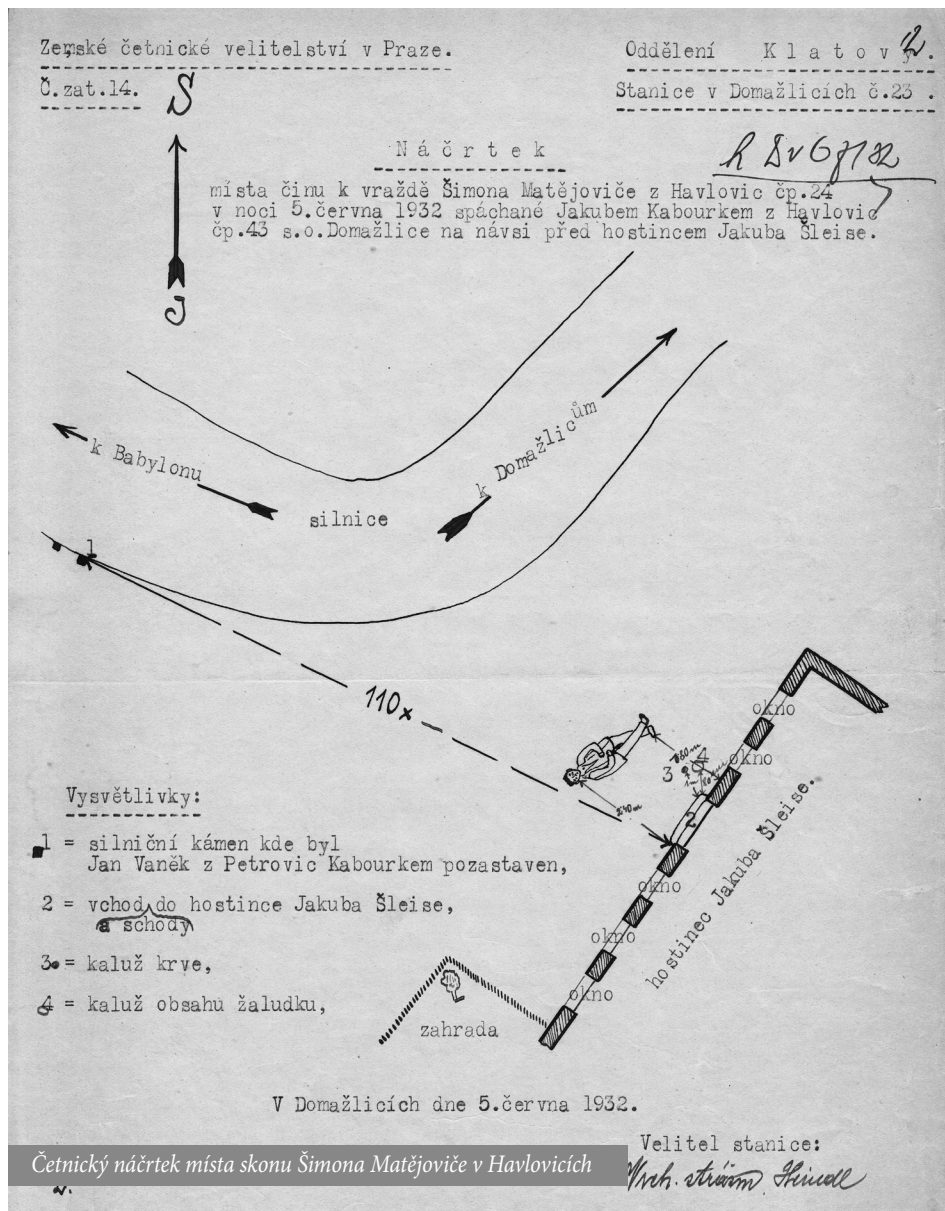
„padla“ legenda o partyzánech jako vrazích. Vraždu měl spáchat Čadek, Marek s Wiesingerem mu pomáhali s kopáním hrobu a dělením kořisti.

„Já jim říkal, že není hezké střílet na bezbrannou ženu,“ vypovídal Wiesinger. Marek se však při výslechu hájil tím, že příkaz odvést údajnou Němku do lesa dostali od partyzánů. V lese již čekal Čadek, který ženu zastřelil. Marek za svoji „pomoc“ podle svých slov dostal hrnec sádla, kufr, šaty a peníze, mrtvé kromě toho svlékl kombiné, dámské kalhoty, ponožky a podvazkový pás. Spolu s Wiesingerem pak vykopali díru, do níž mrtvolu zahrabali. Ani Čadek prý nemohl nevykonat příkaz partyzánů. „Já jsem ji odvedl do lesa, ale nemohl jsem se k jejímu zastřelení odhodlat. Dával jsem ji příležitost k útěku,“ líčil více než tři roky staré události. Na druhou stranu se však bál pomsty partyzánů. „Rusové by se nerozpakovali zastřelit mne,“ bylo mu jasné, „sám jsem jednou byl u toho, když byl jeden partyzán zastřelen za neuposlechnutí rozkazu.“ Osudové dilema? Podle Čadka rozhodně. „Máš štěstí, žeš ji nenechal utéct,“ řekli mu prý partyzáni, celou cestu údajně slyšel, jak jdou za ním. „Tak co jsem měl dělat, provést rozkaz, nebo se nechat odstřelit?“ uzavřel svoji pochmurnou úvahu.

Ano, doba to byla bezpochyby nesmírně složitá a lidský život neměl po šestileté strašné válce téměř žádnou hodnotu. A jak to bylo s těmi údajnými ruskými partyzány? Možnou odpověď lze získat i z výpovědi Ukrajince Georgije Petrova z Nýrska. Ženu prý jeho partyzánský oddíl zajistil 5. května 1945 v bojích o Kocourov a i s jejím údajným manželem ji odvedl do Lukoviště, kde měla partyzánská jednotka štáb. Muž se však pokusil

Prostřelená lebka neznámé Němky po exhumaci

aby přinesli další. „No a u hospody jsme potkali petrovického Vaňka a Kabourka z Domažlic, toho grázla, však víte,“ doloval z hlavy vzpomínky ještě notně unavený Pinkr. „A taky že se chtěl rvát, holomek, viděl jsem, jak Matějoviče praštil do prsou.“ A viděl Pinkr nůž? Ne a ani Matějovič se o něm nezmínil. „Praštil mne pěští do prsou,“ stačil jen říct, pak ale klesl na schody hostince a už nepromluvil.

Jakub Kabourek se při výslechu bránil tím, že si nic nepamatuje. „Chtěl jsem od něj zápalky a on mne napadl, bránil jsem se,“ tvrdil četníkům tento

několikrát soudně trestaný a práce se štítící recidivista. A tuto verzi pak opakoval až do konce. „Nemůžu za svůj čin, byl jsem úplně opilý, takže jsem ani nevěděl, co dělám,“ hájil se i před porotou Krajského soudu v Plzni. Ta mu ale tak úplně neuvěřila a uznala ho vinným z trestného činu zabití. Soud ho pak za to svým rozsudkem z 9. listopadu 1932 odsoudil na pět let těžkého žaláře se čtyřmi ročními pústy. To se ale Kabourkovi zdálo moc, a tak se odvolal, jenže Vrchní soud v Praze jeho odvolání 2. prosince 1932 zamítl a původní rozsudek potvrdil v plném rozsahu.

***

Alkohol byl důležitý i v posledním příběhu z poloviny listopadu 1933, tentokrát znovu na taneční zábavě, v Oplotci na Hostouňsku. Pachatel, sám pod jeho vlivem, se sice hájil tím, že chtěl před opilostí chránit svého bratra, ovšem ani on svůj pozdější čin nespáchal ve stavu zcela lihuprostém.

21. Neměl mu pořád nalejvat

Rvačka na venkovské tancovačce je celkem běžnou kratochvílí. Krátce před půlnocí 12. listopadu 1933 vzplanula také na taneční zábavě v hostinci Johanna Lilla v Oplotci na Hostouňsku.

„Tak co se tady vlastně stalo, pane hostinský?“ zahájil o pár hodin později výslech velitel hostouňské četnické stanice praporčík Adolf Maurer. „No co by. Normální rvačka, takových tu do měsíce mám,“ nechtělo se Lillovi příliš

Lázní. Zde vystřídali několik lázeňských domů a nakonec se usadili ve vile Edelweiss, která patřila židovskému lékaři Adolfu Starkovi a nacházela se ve čtvrti Lesní Pramen na hranicích Mariánských Lázní a obce Šance.

Veřejně se nijak neprojevoval, přesto o něm věděli. Jak ti, před nimiž z Německa utekl, tak jejich přísluhovači v Československu. Když selhal pokus o jeho únos do Říše, vypsali nacističtí předáci v čele s velitelem SA Erntem Röhmem na jeho fyzickou likvidaci peněžitou odměnu. „*Snad budu ve smrti užitečnější než v životě,*“ odmítal obavy z možného nebezpečí sám Lessing, přestože indicie svědčící o stahující se smyčce kolem něj se množily. A odmítal i veškerá opatření na svoji ochranu. „*Jsem-li střežen,*“ říkával, „*připomíná mi to, že nejsem v této zemi doma.*“

Úřady však přesto jeho pobyt v Mariánských Lázních pečlivě monitorovaly. Jenže 20. srpna odjel Lessing s manželkou do Prahy a po návratu zpět se již úřadům neohlásil. Tato skutečnost ovšem neušla agentům nacistického Německa, kteří Lessinga v Československu sledovali, a následujícího dne, 30. srpna 1933, kolem 21,30 hodin byl Lessing ve své pracovně ve vile Edelweiss smrtelně zraněn dvěma kulkami z revolveru. Syn majitele vily Gerhard Stark mu sice poskytl krátce po útoku první pomoc a Lessing byl následně dopraven záchrannou stanicí do nemocnice, hodinu po půlnoci dalšího dne však přes veškerou lékařskou péči zemřel. Na základě provedené pitvy bylo zjištěno, že byl zasažen jednou střelou do temene hlavy a druhou, která byla bezprostřední příčinou smrti, do levé tváře.

Následovalo intenzivní policejní vyšetřování, které zakrátko odhalilo všechny podstatné okolnosti případu včetně jeho pachatelů. Jako jeden

Místo skonu Theodora Lessinga s prostřeleným oknem

z vrahů byl později usvědčen jedenatřicetiletý Rudolf Maxmilian Eckert z Šancí. Jednalo se o zkušeného pytláka a výborného střelce, který útok provedl s komplicem Rudolfem Zischkou. Poměrně jednoduše – konce ukradeného žebříku omotali hadry, po žebříku vylezli k oknu Lessingova pokoje a pak už stačilo jen dvakrát zmáchnout spoušť. Pro zkušeného pytláka hračka.

Oba podezřelí po činu utekli do Německa, kde pak žili pod falešnou identitou, Eckert jako Rudolf Förster, Zischka pod jménem Theodor Körner. Eckert se však v roce 1940 vrátil zpět do Mariánských Lázní a v poklidu se zde dožil konce války. A myslel si nejspíš, že mu vše projde, vyšetřovací spisy byly přece zničeny. Jenže po válce nastalo účtování s minulostí a Úřad národní bezpečnosti v Mariánských Lázních torza spisů přece jen našel ve spisovně pražského policejního ředitelství, i s klíčovým doznáním Eckerta-Förstera z 11. července 1936, který se samozřejmě svými zásluhami s vidinou odměny patřičně chlubil, dokonce písemně!

K jeho zatčení došlo 26. června 1946 v mariánskolázeňských garážích International, kde pracoval. Vypovídal, ovšem on sám s vraždou samotnou nic společného neměl, to všechno Zischka, logicky. I po něm úřady v Československu a v sovětské okupační zóně v Německu pátraly, ovšem bezvýsledně, i Eckert ho údajně viděl naposledy v roce 1935 ve Štětíně. Nakonec byl tedy stíhán pouze on sám. Státní zastupitelství v Chebu ho 28. června 1946 obžalovalo z trestného činu úkladné vraždy, jenže tu se mu před soudem nepodařilo prokázat. A tak byl Krajským soudem v Chebu odsouzen 30. srpna téhož roku alespoň za spolupvinu na ní a za spolčení s cizí mocí, úhrnně na osmáct let vězení. Trest si odpykával ve věznicích v Plzni na Borech a v Ostrově u Karlových Varů a po dvojnásobném snížení trestu na základě amnestií v letech 1948 a 1953 byl 26. června 1958 po odpykání třinácti let propuštěn a vysídlen do Německa.

***

Další dva případy souvisejí s událostmi kritického roku 1938 na západě Čech, s extrémní politickou a národnostní záští a nenávistí. První příběh

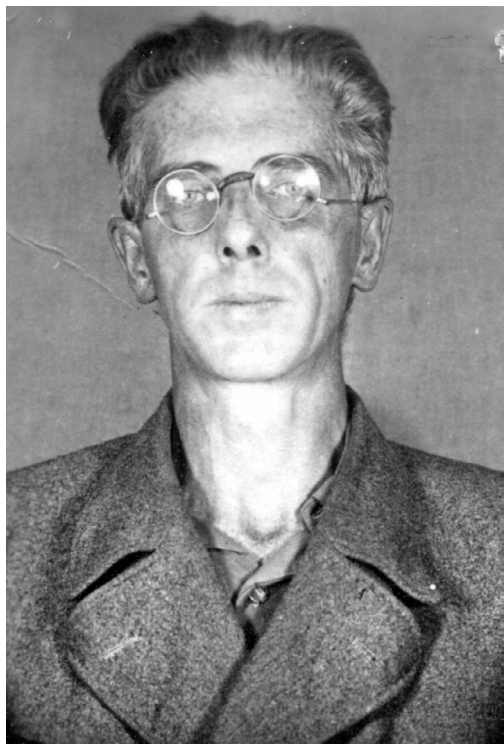
Opřený žebřík, po němž k oknu vylezl pachatel

vinu. Do věznice právě eskorta přivedla manželku bývalého přednosty klatovské služebny gestapa Adelheide Winkelhoferovou a její dvě dcery, třináctiletou Hertu a osmiletou Elsu. Jejich otec Heinrich Winkelhofer byl ztělesněním zla, které jím vedená bezpečnostní služba představovala. Obávané gestapo bylo synonymem smrti, trýznění a utrpení a po šesti letech okupace vzbuzovalo extrémní emoce. Stejně jako lidé, kteří s ním byli jakkoliv spojeni.

„To uvidíte, co tady zažijete, vrátíme vám to, co jste dělali českým lidem,“ slyšela údajně i trojice nově příchozích, Winkelhoferová a její dcery. A možná to tak i bylo, převratová doba měla i tuhle stinnou podobu. A zrovna klatovská soudní věznice nepatřila k těm, kam člověk odcházel rád, sanatorium to určitě nebylo. Tak tedy Winkelhoferové její autentické obavy, jimiž později bude hájit své činy, věřme.

„Slyšela jsem v rádiu o znásilňování dětí a žen od černochů,“ vypovídala Winkelhoferová při následném soudním líčení. A tak se prakticky v okamžiku rozhodla, když o půl hodiny později kontroloval dozorce Hůrka izolační celu, kam byly Winkelhoferovy umístěny, žila už pouze ona sama. Obě její dcery byly mrtvé a ani intenzivní oživování, které Hůrka zahájil, nepomohlo. Přivolaný ústavní lékař Miloslav Fügner už mohl konstatovat pouze smrt. „U staršího děvčete jsem zjistil škrťící rýhu dozadu otevřenou, souvislou. U mladšího děvčete jsem zjistil na krku nesouvislou přerušovanou rýhu,“ popsal ve znaleckém posudku. To odpovídalo skutečnosti: obě zemřely zadušením, starší Herta v důsledku oběšení, mladší Elsa byla uškrtna.

„Rozhodly jsme se, že se raději usmrtíme samy,“ nezapírala jejich matka. Herta vše pochopila hned a rozhodla se sama, Else musela matka pomoci. „Řekla jsem jí, že to nebude bolet a že bude hned mrtvá,“ vysvětlovala Winkelhoferová. Z šátku Hertě uvázala smyčku, tu zavěsila na hák u okna

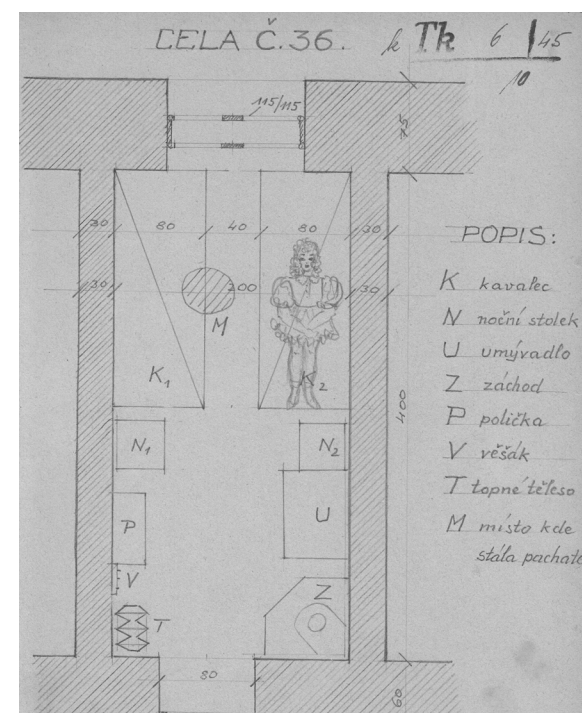
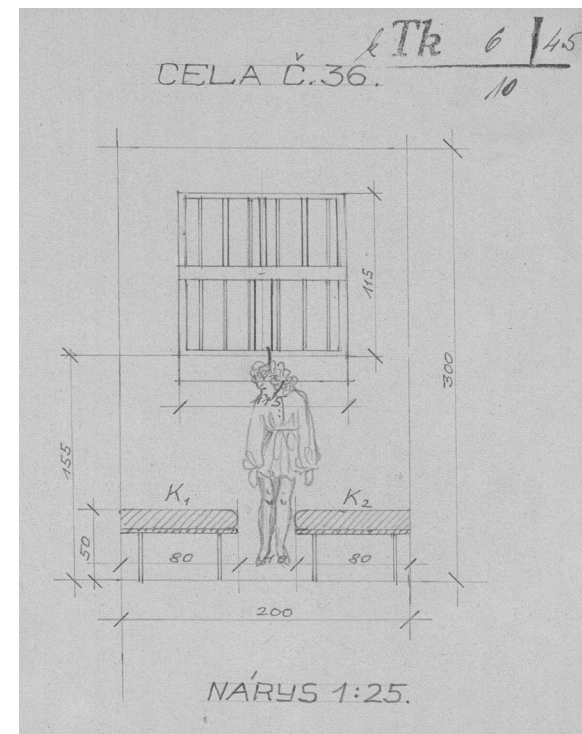

Přednosta klatovské služebny gestapa Heinrich Winkelhofer

a pomohla jí do výšky. Herta pak už vše další vykonala sama. Elsu uškrtila ručníkem. „Věděla jsem, co dělám a že usmrcuji obě své vlastní děti,“ přiznala u soudu vědomě jednání.

A co se dělo pak? „Když jsem přišel do cely, obviněná se právě svlékala z košile,“ dosvědčil dozorce Hůrka. Ano, po smrti svých dcer se chtěla oběsit sama, ale Hertu nemohla ze smyčky vyprostit, byla příliš těžká. „Tak jsem si chtěla uvázat smyčku z košile, ale přišel dozorce...“ objasnila své svlékání. Skončila v poutech a v korekční cele, ovšem i tam se opakovaně pokoušela o sebevraždu, nabíhala hlavou proti zdi a radiátoru. Marně.

Státní zastupitelství v Klatovech její činy kvalifikovalo v žalobě z 9. června 1945 jako trestný čin vraždy v případě Elsy a jako přečin proti bezpečnosti života v případě Hertu. Winkelhoferové byl jako obhájce ex offio určen klatovský advokát Ervín Flat a senát Krajského soudu v Klatovech pod vedením jeho předsedy Bohumíra Baumgartnera ji 25. září téhož roku odsoudil na dvacet let těžkého

Četnické náčrtky úmrtí Hertu a Elsu Winkelhoferových v cele č. 36 klatovské soudní věznice

Vyznačení brzdné dráhy automobilu těsně před kolizí

o dva dny později v ohradě tamní firmy Šlajs v Plachého ulici zkoumal soudní znalec Jaromír Sloboda. Jeho závěr byl však jednoznačný: brzdový systém fungoval bezvadně a ani hmotnostně nebyl automobil přetížen, takže vina spočívala jednoznačně na řidiči. Ten podle Slobody prostě nejel tak opatrně, aby vozidlo stále ovládal. Jednoduše přestal být jeho pánem, jak tehdejší terminologie uváděla.

Pozornost vyšetřovatelů se tedy zaměřila na okolnosti samotné cesty. Automobil o hmotnosti 3,8 tuny patřil ašské zasilatelské firmě Hermann Hoffmann. Její poválečný národní správce František Švehla přijal od ašského osídlence Waltera Hanzlíka objednávku na přepravu nábytku a zařízení z obce Bližanovy na Klatovsku do Aše, čeští osídlenci si prostě do nového domova v pohraničí chtěli převést svůj dosavadní majetek. Z Aše vyjel automobil 24. září a řídil ho zkušený třicetiletý Michal Durkot. Z Bližanov pak týž řidič odjížděl s plně naloženým automobilem a lidskými pasažéry o den později.

Cesta probíhala poklidně až do Prádra u Nepomuka, kde se cestující zastavili u příbuzných bližanovských Hanzlíků. V tu chvíli začal pociťovat řidič Durkot příznaky únavy a řízení předal svému kolegovi Cihlovi, který však z Aše odjel oficiálně pouze jako závozník. Vůdčí list, obdobu řidičského průkazu, měl sice již od roku 1941, ovšem s tímto typem nákladního automobilu jel teprve podruhé v životě a hlavně neměl k jízdě s ním řidičské oprávnění, to jeho platilo jen pro vozidla do 3,5 tuny.

Zničený vůz a jeho náklad po nehodě u Seče

Oblastní kriminální úřadovna v Plzni.

(razítko úřadovny)

Č. j.: V-6.590/46.

Telefon: 2403, klapka 182.

Referent: J. Viktora, krim. obv. insp.

Trestní oznámení.

Pachatel: Cihla Jan
Trestný čin: přečin podle § 335 tr.z.
Místo činu: Seč, okr. Plzeň-Venkov Doba činu: 25. září 1946 o 10 hod.
Poškozený: fa. H. Hofman, zasilatel v Aši, dále stát a soukrom. osoby

v Plzni dne 2. října 1946.

Dnešního dne oznámil Viz telefonogram vel. stanice SMB Blovice
ze dne 25. září 1946.
povoláním nar. dne v
okres bytem

Dolůcné 285/46

Trestní oznámení na řidiče Jana Cihlu